

Αττικόν Ημερολόγιον

Felix Lope de Vega

Η αρπαγή της Ελένης (El robo de Helena) [απόσπασμα: Intermezzo]

Αττικόν Ημερολόγιον, Αθήνα

ετ. Ζ' (1873), σ. 331-338

ΛΟΠΕ ΔΕ ΒΕΓΑ
 Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΔΙΑΜΕΣΟΝ (INTERMEZZO)

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΠΑΕΖ,
 ΟΒΙΕΔΟΣ, } σπουδασταί.
 ΡΙΓΑΝΙΔΗΣ, ιατρός.
 ΕΛΕΝΗ, θυγάτηρ τοῦ ἰατροῦ.
 ΥΠΗΡΕΤΗΣ.
 ΔΥΟ ΙΠΠΟΤΑΙ.

ΔΟΝ ΠΕΤΡΟΣ.
 ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ.
 ΔΥΟ ΑΛΛΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ.
 ΕΙΣ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΥΣ.
 Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ.
 ΜΟΥΣΙΚΟΙ.

Ἡ σκηνὴ ἐν Μαδρίτη.

ΣΚΗΝΗ Α'

Δίθουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἰατροῦ. Εἰσέρχονται

ὁ ΠΑΕΖ καὶ ὁ ΟΒΙΕΔΟΣ.

ΠΑΕΖ. Τί τὰ θέλεις, ἀγαπητέ μου Ὀβιέδε; Οὐδὲν ἄλλο μέσον ὑπολείπεται διὰ νὰ ἀποκτήσω αὐτὴν τὴν νέαν παρά . . . ἡ ἀρπαγή.

ΟΒΙΕΔΟΣ. Τὸ ἔσχατον πάντων· ἐὰν δὲν ἐμποδίξῃ αὐτὴν καθόλου ὁ πρὸς τὸν πατέρα της φόβος, οὐδὲ ὁ φόβος τοῦ νὰ ἐκτεθῇ, τότε ἐννοῶ ὅτι δύνασαι νὰ καταφύγῃς εἰς τὸ μέσον τοῦτο. Ἐν τούτοις, εἰπέ μοι, δὲν θὰ ᾔτο φρονιμώτερον νὰ ζητήσῃς τὴν χεῖρά της ἀπὸ ἐκεῖνον εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει;

ΠΑΕΖ. Αἴ! καὶ δὲν βλέπεις ὅτι ὁ γέρων φιλάργυρος οὐδέποτε θὰ συγκατατεθῇ νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ, διὰ νὰ μὴ ἀποχωρισθῇ τῶν χρημάτων του; καὶ πρὸ πάντων ὅτι οὐ-

δέποτε θά τὴν δώσῃ εἰς ἐμὲ τὸν πτωχότατον τῶν ἐπὶ γῆς σπουδαστῶν;

ΟΒΙΕΛΟΣ. Καὶ πῶς παρεσκευάσατε τὸ πρᾶγμα;

ΠΑΕΖ. Ἴδου ὅ,τι εὐρομεν καλλίτερον. Ἐπενοήσαμεν ὅπως ἡ θυγάτηρ τοῦ ζητήσῃ νὰ παραστήσωμεν μίαν κωμωδίαν, διὰ νὰ ἐορτάσωμεν τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων τοῦ γέροντος. Ἀφοῦ ἐπρομηθεύθημεν ὅ,τι μᾶς ἐχρειάζετο, τὴν ἀντεγράψαμεν, τὴν ἐμάθομεν, τὴν ἐπρογυμνάσθημεν τοῦτο δὲ μᾶς παρέσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ βλέπωμεν ἀλλήλους καθ' ἐκάστην . . . καὶ ἡ παράστασις γίνεται τὴν ἐσπέραν ταύτην.

ΟΒΙΕΛΟΣ. Μὰ τὴν πίστιν μου ἡ ἰδέα δὲν εἶναι κακὴ, διότι ὑποθέτω ὅτι σὺ μὲν θά ὑποκριθῆς τὸν ἐραστήν, ἐκείνη δὲ τὴν ἐρωμένην.

ΠΑΕΖ. Ὁ γέρον, καταγοητευμένος, προσεκάλεσεν ὅλους τοὺς γείτονας. Πρῶτον καθ' ὅλην τοῦ τὴν ζωὴν δὲν ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὰς κλεῖς, καὶ τοῦτο θά διευκολύνῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου μας. Ἐλπίζω ἐπὶ σὲ κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμήν. Αφοῦ ἄπαξ φύγωμεν, εἴτε ὀργισθῆ εἴτε ὄχι, ἀδιάφορον.

ΟΒΙΕΛΟΣ. Καὶ ποία εἶναι ἡ κωμωδία τὴν ὁποίαν θά παραστήσετε;

ΠΑΕΖ. Ἡ καλλιτέρα ἐξ ὧν ἠδυνήθημεν νὰ ἐκλέξωμεν.

ΟΒΙΕΛΟΣ. Δηλαδή ποία;

ΠΑΕΖ. Ἡ ἀρπαγὴ τῆς Ἑλένης.

ΟΒΙΕΛΟΣ. Εἶναι κατάλληλος πρὸς τὴν περίστασιν.

ΠΑΕΖ. Ἐλπίζω πρὸ πάντων ὅτι θά ᾖναι σύμφωνος πρὸς τὴν λύσιν.

ΟΒΙΕΛΟΣ. Καὶ τίς εἶναι ὁ συγγραφεὺς;

ΠΑΕΖ. Εἶναι τὸ πρῶτον δοκίμιον νέου ποιητοῦ.

ΟΒΙΕΛΟΣ. Τὸ πρῶτον βῆμα εἶναι τὸ δύσκολον μετ' αὐτὴν θά γράψῃ χιλίας.

ΠΑΕΖ. Καλὰς ἢ κακάς. Ἄλλ' ἐλθέ· ὑπάγωμεν νὰ ἀρχίσωμεν. (Ἐξέρχονται.)

Εἰσέρχεται ὁ ΙΑΤΡΟΣ καὶ εἰς ὑπηρέτης.

ΙΑΤΡΟΣ. Διευθέτησε καλὰ αὐτὰ τὰ καθίσματα περὶ τὴν αἴθουσαν. Πόσον εἶσαι ἀνεπιτήδειος! . . . Σπεῦσε νὰ τοποθετήσῃς τὰ προσκεφάλαια. Ἐμπρὸς, ἡ ὥρα παρῆλθεν. Ἄ! ἰδου δύο τῶν προσκεκλημένων.

Εἰσέρχονται ΔΥΟ ΙΠΠΟΤΑΙ.

Α' ΙΠΠΟΤΗΣ. Ἡ Δόνα Γαλιάνδρα εἶναι νεᾶνις χαρίεσσα.

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ. Μήπως ἔχη μέρος εἰς τὴν κωμωδίαν;

Α' ΙΠΠΟΤΗΣ. Ναί, μάλιστα, καὶ μέρος θαυμάσιον.

ΙΑΤΡΟΣ κατ' ἰδίαν. Φοβοῦμαι μήπως οἱ δύο αὐτοὶ νέοι κάμουν κανὲν λάθος.

Εἰσέρχονται ὁ ΔΟΝ ΠΕΤΡΟΣ καὶ ὁ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. Κύριε δόκτωρ Ριγανίδη, εἴθε νὰ ζήσετε χίλια ἔτη ἐλεύθερος φροντίδων καὶ δόλων.

ΙΑΤΡΟΣ. Πρὸς Θεοῦ, μὴ μοῦ εὐχεσθε τόσον. Καλῶς ὀρίσατε, ἀγαπητοί μου γείτονες.

Εἰσέρχονται ΔΥΟ ΑΛΛΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ.

Γ' ΙΠΠΟΤΗΣ. Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ χάριση εἰς τὸν δόκτορα χιλίας ἡμέρας ὡς αὐτήν.

ΙΑΤΡΟΣ. Μὲ πληροῦτε εὐχῶν, καὶ ἐντρέπομαι διὰ τὴν τόσῃ φιλοφροσύνην. — Εὐαρεστηθῆτε νὰ καθίσετε. Δόνα Στεφανία, ἰδου διὰ σᾶς μία θέσις. — Ἐδῶ, Δὸν Ζουάν καὶ σεῖς, Δὸν Πέτρε. — Ἐδῶ, εὐγενέστατε κύριε Δὸν Κοσμᾶ.

ΔΟΝ ΠΕΤΡΟΣ. Μὰ τὴν πίστιν μου ἡ ὀμήγυρις εἶναι λαμπρά.

Εἰσέρχονται Ο ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ καὶ ἡ ΣΥΖΥΓΟΣ του.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. Αὐτοὶ οἱ διαβολοφαρμακοποιοὶ τρυπῶνουν παντοῦ.

ΔΟΝ ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ αὐτὸς ἐδῶ οὐδέποτε ἔρχεται ἄνευ τῆς συζύγου του, τῆς κυρίας Καθαροῦ.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. Εἶναι συνήθειά των.

ΙΑΤΡΟΣ. Ἐρχεσθε πολὺ ἀργά, κύριε Κεβέδε.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ. Ἦμην λίαν ἐνησχολημένος. Εἶχον νὰ ἐκτελέσω ἀπείρους συνταγὰς.

ΙΑΤΡΟΣ πρὸς τὸν ὑπηρέτην. Ἐμπρὸς, εἰπέ νὰ ἀρχίσουν, ἐὰν εἶναι ἔτοιμοι.

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΥ. Ἡ ὀμότης εἶναι πλήρης.

Εἰσέρχονται οἱ ΜΟΥΣΙΚΟΙ.

ΜΟΥΣΙΚΟΙ ᾄδοντες.

Ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ἀρλάνζου

ὁ Βερνάρδος Κάρπιο ὁ ἄλκιμος πολεμιστὴς
προβαίνει ἀπὸ ρυτῆρος.

Θέλει νὰ χορεύσῃ

μὲ τοὺς Μαύρους τῆς Βραγαντίας
καὶ ὁ λυσσαλέος δαίμων

κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρα χοιρομήριον.

Οἱ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ἀποσύρονται.

Οἱ ΘΕΑΤΑΙ κραυγάζοντες.

Ἡ κωμωδία! ἡ κωμωδία!

Εἰσέρχονται ὁ ΠΑΕΖ καὶ ἡ ΕΛΕΝΗ.

ΠΑΕΖ. Ναι, χαρίεσσα Ἐλένη, ὅταν οἱ ὠραῖοί σου ὀφθαλμοὶ ἀτενίζωσι πρὸς ἐμὲ, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου ὅλον ἀναζωπυρούμενον. Εἶσαι ἡ θεά μου, ἡ βασίλισσά μου καὶ θέτω τὴν καρδίαν μου πρὸ τῶν ποδῶν σου. Χάριν σοῦ κατέλιπον τὴν Τροίαν, τὴν πατρίδα μου· καθ' ὅλον δὲ τὸ μῆκος τοῦ δρόμου, ὅλον δηλαδὴ τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἔμενον ἐν τῇ θαλάσῃ, οὐδὲν ἄλλο ἔκαμνα παρὰ νὰ ἐκφέρω στεναγμούς μεγάλους ὡς οἰκίας. ἔχω πλοῖον περιμένον ἐδῶ πλησίον. Πότε λοιπὸν, ὠραία Ἐλένη, δυνάμεθα νὰ φύγωμεν;

ΕΛΕΝΗ. Ἀξιαγάπητε Πάρι, οὐδέποτε πειρασμὸς, ὁ Θεὸς

τὸ ἤξεύρει, ὑπῆρξε ζωηρότερος τοῦ ἰδικοῦ μου, καὶ πολὺ ἐπεθύμουν νὰ ἀναχωρήσω μετὰ σοῦ· ἀλλ' ὁ Μενέλαος εἶναι ζηλότυπος, καὶ ἔπειτα, ἐὰν πρέπη νὰ σοὶ τὸ ὁμολογήσω, φοβοῦμαι πολὺ τὴν θάλασσαν. Ἄ! ἐὰν ἠδυνάμεθα νὰ κάμωμεν τὸν πλοῦν ἐφ' ἀμάξης, δὲν θὰ ἐδίσταζον οὐδὲ στιγμὴν.

ΠΑΕΖ. Πολὺ καλὰ· ἐὰν τοῦτο μόνον σὲ ἐμποδίζῃ, θὰ ἐνοικιάσω ἄμαξαν, καὶ θ' ἀποπειραθῶμεν ν' ἀπέλθωμεν οὕτω.

ΕΛΕΝΗ. Μετὰ σοῦ θ' ἀπεπειρώμην ὅ,τι ἤθελες ἐπιθυμήσῃ· καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ λυπηθῆς διὰ τὴν δαπάνην.

ΠΑΕΖ. Ἄχ! Κακῶς γνωρίζεις τοὺς ἐραστάς. Ἄμα τὸ βαλάντιόν των ἤχει, ἐξοδεύουσιν ὅλα των τὰ χρήματα εἰς εὐώδη χειρόκτια.

ΕΛΕΝΗ. Τί νὰ σὲ εἶπω, φίλε μου. Οὐδὲν εἶμαι ἄνευ σοῦ, καὶ μετὰ σοῦ θέλω νὰ εἶμαι. Καθὼς εἶμαι ὅπου εἶσαι, θὰ εἶμαι πάντοτε ὅπου θὰ εἶσαι. Διότι, βλέπεις, εἶσαι τὸ ὄν τοῦ ὄντος μου· σκέπτομαι, καθὼς σκέπτεσαι, ἐσκεπτόμην καθὼς ἐσκέπτεσο, θὰ σκέπτομαι, καθὼς θὰ σκέπτεσαι. Ἰδοὺ διατί δὲν παρεμβάλλω πλέον δυσκολίας καὶ εἶμαι ἐτοίμη νὰ ἀναχωρήσω, ἔστω καὶ ἂν ὁ Μενέλαος θὰ ἐξωργίζετο καὶ ὁ Ἀγαμέμνων θὰ ἐλύσσα βλέποντες τὴν δραπέτευσίν μας.

ΠΑΕΖ. Πῶς; μὲ ἀγαπᾶς μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ;

ΕΛΕΝΗ. Σὲ ἀγαπῶ ὡς τὸ πᾶν.

ΠΑΕΖ. Ὅποια εὐτυχία δι' ἐμὲ, Ἐλένη μου;

ΕΛΕΝΗ. Γνωρίζεις, Πάρι; Εἶσαι ὁ πλαγίαυλὸς μου.

Ἐγὼ δὲ πῶς φαίνομαι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου;

ΠΑΕΖ. Σὺ εἶσαι ὁ αὐλασκὸς μου.

ΕΛΕΝΗ. ὦ οὐρανέ!

ΠΑΕΖ. Εἶδές ποτε ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Μανσαναρέζου χοῖρον καταδιώκοντα δειλὴν περιστερὰν; Εἶδές ποτε ὄνον

τρέχοντα κατόπιν μέτρου γεμάτου με κριθήν; Λοιπόν και ἐγὼ θέλω νὰ σὲ ἀρπάσω ἀπὸ τὸν τόπον τοῦτον με τὴν αὐτὴν ταχύτητα· και μάτην θὰ φωνάζης, ὡς ποτε ἡ Λουκρητία εἰς τὴν Γρενάδην.

ΕΛΕΝΗ. Ἐγὼ νὰ φωνάζω;

ΠΑΕΖ. Διατί ὄχι;

ΕΛΕΝΗ. Δὲν εἶμαι τόσο ἀνόητος!

^{Ἀκούεται κρότος τυμπάνου.}

Εἰσέρχεται Ὁ ΟΒΙΕΔΟΣ ἐν στολῇ στρατιωτικῇ.

ΟΒΙΕΔΟΣ Τί περιμένετε, ἐκλαμπρότατε ἀρχηγέ; ἡ θάλασσα εἶναι γαληνιαία.

ΠΑΕΖ. Περιμένω ἀπὸ τὴν Τετουάνην δύο πίθους ἄλμης και δύο κοφίνους διπύρων. — Ἐβαλες εἰς τὸ πλοῖον τὰ κιβώτια τῆς Ἐλένης;

ΟΒΙΕΔΟΣ. Μάλιστα, μετέφερα ὅλα της τὰ κοσμήματα.

ΠΑΕΖ. Καλά· ἀναχωροῦμεν. (Πρὸς τὴν Ἐλένην). Θέλω νὰ σὲ ἀπαγάγω εἰς Τροίαν, ἔστω και ἂν σὲ φέρω ἐπὶ τῶν ὤμων μου. Ἐμπρός, πήδα ἐπάνω μου.

ΕΛΕΝΗ. Δὲν θὰ δυνηθῆς νὰ με σηκώσης.

ΠΑΕΖ. Μὲ ἐκλαμβάνεις λοιπόν διὰ μαλακὸν τυρόν; — Εἰς τὰ ὅπλα, Τρῶες, εἰς τὰ ὅπλα! ἄς ἐπιβιβασθῶμεν! ἄς ἐπιβιβασθῶμεν!

(Ἀναχωροῦσι, κροτοῦντος τοῦ τυμπάνου.)

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. Χαριέστατον!

ΔΟΝ ΠΕΤΡΟΣ. Τέλειον!

ΙΑΤΡΟΣ. Τωόντι, ἡ ἰδέα εἶναι ἀστεία.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ. Θὰ τὴν ἔβλεπον δεκάκις κατὰ συνέχειαν.

Α΄ ΙΠΠΟΤΗΣ. Και ἐγὼ ἑκατοντάκις, χωρὶς νὰ κουρασθῶ.

Β΄ ΙΠΠΟΤΗΣ. Ἡ Δόνα Γαλιάνδρα παίζει πολὺ καλά τὸ μέρος της.

ΚΥΡΙΑ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΥ. Θαυμάσια.

ΙΑΤΡΟΣ. Ἡ Ἀμαρυλλίς, ἡ λαμπρὰ ὑποκρίτρια, ἄς προσέξῃ καλά.

ΔΟΝ ΠΕΤΡΟΣ. Ὅποια χάρις!

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. Ὅποια εὐκολία!

ΠΕΤΡΟΣ. Πολὺ βραδύνουν νὰ ἐπανέλθουν.

Γ΄ ΙΠΠΟΤΗΣ. Δὲν ἀκούω πλέον τίποτε.

Εἰσέρχεται ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Τρέξατε, κύριε.

ΙΑΤΡΟΣ. Τί συμβαίνει;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ὁ Πάρις ἤρπασε τὴν Ἐλένην.

ΙΑΤΡΟΣ. Τὸ ἤξεύρομεν κάλλιστα, ἀνόητε!

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Σᾶς λέγω, ὁ Παεζ ἤρπασε τὴν κόρην σας.

ΙΑΤΡΟΣ. Ἄ! κατάρρα! (Ὅλοι ἐγείρονται) Ὁ σκύλος!

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ὁ σκύλος, ὁ γάτος, ἀδιάφορον... Ἐπῆραν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν σας τέσσαρας σάκκους γεμάτους δουβλόνια.

ΙΑΤΡΟΣ. Γείτονές μου, φίλοι μου, εἰς τὰ ὅπλα! Ζήτω ὁ Χριστός! Παρέστησαν τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἐλένης, διὰ νὰ μοῦ ἀρπάσωσιν ὅ,τι ἔχω... Εἰς τὰ ὅπλα! εἰς τὰ ὅπλα!

(Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Δωμάτιον ξενοδοχείου.

Εἰσέρχονται ὁ ΠΑΕΖ, ἡ ΕΛΕΝΗ και ὁ ΟΒΙΕΔΟΣ.

ΟΒΙΕΔΟΣ. Ἴδου σεῖς εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου.

ΠΑΕΖ. Και εἴμεθα τοῦ λοιποῦ ἐν ἀσφαλείᾳ. (Πρὸς τὴν Ἐλένην). Συλλογισθῆτε ὅτι εἴσθε εἰς τὴν Τρωάδα· ὁ Ἕλληνας δὲν θὰ σᾶς ἐπανίδῃ πλέον.

ΕΛΕΝΗ. Ἀκούω ἀνθρώπους.

ΟΒΙΕΔΟΣ. Τίς θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν οἰκίαν

μου, ἀφ' οὗ εἰς οὐδένα ἐνεπιστεύθητε τὸ μυστικόν μας;

Εἰσέρχονται ὅλα τὰ πρόσωπα.

ΙΑΤΡΟΣ. Ἴδου αὐτοί.

ΕΛΕΝΗ. Ἐχάθην!

ΠΑΕΖ. Ἀπέθανα!

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ. Μὴ παραφέρεσθε.

ΙΑΤΡΟΣ. Ἐξέλθε ἀπ' ἐδῶ τάχιστα, κακοήθη.

ΕΛΕΝΗ. Πάτερ μου! κύριέ μου!

ΠΑΕΖ. Κύριέ μου! πάτερ μου!

ΕΛΕΝΗ. Πολυαγάπητέ μου πάτερ!

ΠΑΕΖ. Πάτερ μου πολυαγάπητε!

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. Σιγά, ἄρχων προλύτα.

ΙΑΤΡΟΣ. Σιγά, σιγά; Θὰ φονεύσω καὶ τοὺς δύο.

ΠΑΕΖ. Συγγνώμην, ἐκλαμπρότατε Ῥιγανίδη· Ῥιγανίδη ἐκλαμπρότατε, συγγνώμην.

ΙΑΤΡΟΣ. Νὰ σὲ συγχωρήσω, προδότα, ἐνῶ ἀρπάζεις εἰς τὴν Τροίαν τὴν κόρην μου καὶ τὰ χρήματά μου; Μήπως κατὰ τύχην εἶμαι Ἕλληνας;

ΠΑΕΖ. Ὁχι· ἀναμφιβόλως εἶσθε πενθερός μου.

ΙΑΤΡΟΣ. Αἰσθάνομαι ὅτι ἀρχίζω νὰ συγκινοῦμαι.

ΠΑΕΖ. Λοιπὸν ἐναγκαλίσθητέ μας, καὶ ἄς χορεύσωμεν.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ. Θὰ εἴμεθα ὅλοι τῆς ἐορτῆς.

ΕΛΕΝΗ. ὦ φίλτατε Πάρι, σὲ προτιμῶ ἀπὸ ὅλους τοὺς κυρίους τῆς αὐλῆς.

ΠΑΕΖ. Καὶ ἐγὼ, ὠραία μου Ἐλένη, σὲ προτιμῶ ἀπὸ τὰς πλουσιωτέρας δεσποινίδας.

Μευσικὴ καὶ χορός.

ΔΑΜΠΡΟΣ Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ.